

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 16 januari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0459
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0760/A/0757

Verzoekende partij	de heer Mike OOMS vertegenwoordigd door advocaat Rob DE KONINCK, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2610 Wilrijk, Prins Boudewijnlaan 177-179
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partijen	1. de heer VERMEULEN 2. mevrouw WAGOLLE vertegenwoordigd door advocaat Konstantijn ROELANDT, met woonplaatskeuze op het kantoor te 2221 Heist-op-den-Berg, Dorpsstraat 91

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 21 augustus 2015 de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 9 juli 2015.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst van 5 maart 2015, waarbij aan tussenkommende partijen een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een eengezinswoning op een perceel gelegen te 2520 Ranst, Oostmalsesteenweg, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie A, nr. 69 H2, onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
Tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 14 december 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat tussenkommende partijen met een beschikking van 6 januari 2016 toe in de debatten.

2.
Verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De uiteenzetting van tussenkommende partijen zit vervat in hun verzoek tot tussenkomst. Verzoekende partij dient een toelichtende nota in.

3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 maart 2017.

Advocaat Jeff GILLIS *loco* advocaat Rob DE KONINCK voert het woord voor verzoekende partij. Verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting. Advocaat Konstantijn ROELANDT voert het woord voor tussenkomende partijen.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast. De artikelen 37 en 38 DBRC-decreet zijn van toepassing zoals gewijzigd door het decreet van 9 december 2016.

III. FEITEN

1.

Tussenkomende partijen dienen op 9 december 2014 (datum van ontvangstbewijs) bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een eengezinswoning (halfopen bebouwing)”*.

2.

Het perceel ligt volgens het gewestplan ‘Antwerpen’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979, in woongebied met landelijk karakter.

3.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 januari 2015 tot en met 18 februari 2015, dient verzoekende partij zowel in persoon als via haar raadsman een bezwaarschrift in.

Het Agentschap Wegen en Verkeer adviseert op 3 februari 2015 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 5 maart 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan tussenkomende partijen:

“ ...

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en de aanvraag:

De aanvraag betreft het bouwen van een eengezinswoning in halfopen bebouwing op de linkse perceelsgrens. Gelet op de beperkte breedte van het perceel is een gekoppelde bebouwing aangewezen. De linkse buur kan dan op termijn de bestaande woning (gelegen in de achteruitbouwstrook) herbouwen tegen de op te richten wachtgevel — als de perceelsbreedte het toelaat eventueel zelfs opgesplitst in twee percelen met gesloten en halfopen bebouwing. De bouwhoogte en bouwdiepte zijn overeenkomstig de standaard afmetingen die in de gemeente gehanteerd worden. Voor een bouwvolume dat kleiner is dan 1.000 m³ is het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar niet vereist.

Reliëfwijzigingen of grondophogingen zijn geen onderdeel van de aanvraag en zijn middels deze vergunning dan ook niet toegelaten.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening:

Het ontwerp schaadt de goede ruimtelijke ordening niet.

...

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden ...
...

4.

Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij op 7 mei 2015 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in haar verslag van 2 juli 2015 om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Nadat verzoekende partij schriftelijk is gehoord verklaart verwerende partij het beroep op 9 juli 2015 onontvankelijk:

“ ...

2. ONTVANKELIJKHEID

Het beroep van Rob De Koninck is niet ontvankelijk.

Een afschrift van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen werd aangeplakt op 7 april 2015.

De poststempel van de aangetekende brief van Rob De Koninck met het beroepschrift is gedateerd op 7 mei 2015 en geldt als bewijs van verzending.

Bij nazicht van het beroepschrift blijkt dat niet is voldaan aan de volgende ontvankelijkheidsvereisten van de beroepsprocedure volgens art. 4.7,21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en/of het uitvoeringsbesluit van 24 juli 2009:

Een afschrift van het beroepschrift is niet gelijktijdig bezorgd aan vergunningsaanvrager:

Het afschrift van het beroep voor de vergunningsaanvrager is naar een foutief adres gestuurd. Het juiste adres is Broechemsesteenweg 279, 2560 te Wijlen, terwijl het afschrift van het beroep werd verzonden naar Broechemsesteenweg 279, 2520 te Ranst. Pas op 18 mei 2015 werd het beroepschrift naar het juiste adres verzonden.

De beveiligde zending van het beroepschrift aan de deputatie dateert van 7 mei 2015.

De beveiligde zending van het afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen dateert van 7 mei 2015.

De beveiligde zending van het afschrift van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager dateert van 18 mei 2015.

Artikel 4.7.21 §4 van de VCRO stelt: "het beroepschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college."

***Het beroep is onontvankelijk wegens de niet gelijktijdige bezorging van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager.
...***

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST - BELANG

Standpunt van de partijen

1.

Tussenkommende partijen omschrijven hun belang als volgt:

“Verzoekers in tussenkomst zijn de houder van de vergunning die met het bestreden besluit werd verleend, zodat zij er ontegensprekelijk een belang hebben bij heeft dat het bestreden besluit niet wordt vernietigd.

Zij beschikken dus over het rechtens vereiste belang om tussen te komen in onderhavige vernietigingsprocedure.”

2.

Verzoekende partij betwist het belang van tussenkommende partijen als volgt:

“ ...

Verzoekers tot tussenkomst enten hun belang om tussen te komen louter op het feit dat zij "houder van de vergunning zijn die met het bestreden besluit werd verleend".

Evenwel wordt met het bestreden besluit helemaal geen vergunning verleend. Middels het bestreden besluit van 9 juli 2015 ... wordt louter het beroep van beroeper tegen het besluit van 5 maart 2015 van het college van burgemeester en schepenen van Ranst, waarbij de vergunning tot het bouwen van een eengezinswoning voorwaardelijk wordt verleend ..., onontvankelijk verklaard.

*Verzoekers tot tussenkomst hebben dan ook geen belang om tussen te komen in onderhavige vernietigingsprocedure, minstens maken zij dergelijk belang op geen enkele wijze aannemelijk in hun verzoek tot tussenkomst.
...*

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.21 VCRO luidt als volgt:

“Elk van de personen, vermeld in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, kan in de zaak tussenkomen.”

Artikel 4.8.11, §1, 1° VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

*“§1. De beroepen bij de Raad kunnen door de volgende personen worden ingesteld :
1° de aanvrager van de vergunning ...”*

Het wordt door partijen niet betwist dat tussenkomende partijen de aanvragers zijn van de vergunning die op 5 maart 2015 in eerste aanleg door het college van burgemeester en schepenen van Ranst werd verleend, en waartegen verzoekende partij administratief beroep aantekende bij verwerende partij. Tussenkomende partijen hebben derhalve belang om tussen te komen in huidige procedure. De vaststelling dat het administratief beroep van verzoekende partij door verwerende partij (zonder meer) onontvankelijk werd verklaard doet hieraan geen afbreuk. Ongeacht de vaststelling dat de onontvankelijkheid van het administratief beroep van verzoekende partij tot gevolg heeft dat de stedenbouwkundige vergunning in eerste aanleg haar rechtskracht herneemt, vereist artikel 4.8.11, §1, 1° VCRO niet dat er door verwerende partij in laatste administratieve aanleg een vergunning is verleend aan de aanvragers.

De exceptie wordt verworpen.

2.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen andere excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging - BELANG

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid en de regelmatigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van verzoekende partij

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij omschrijft haar belang als volgt:

*“Het door beroeper ingestelde administratief beroep werd middels het bestreden besluit onontvankelijk verklaard. Het kan niet worden betwist dat dit een voor de Raad aanvechtbare “vergunningsbeslissing” is, en dat beroeper derhalve belang heeft om deze voor hem nadelige beslissing aan te vechten. Het belang is evenwel beperkt tot de vraag of het administratief beroep al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard.
...”*

Verzoekende partij betwist de exceptie van tussenkomende partijen als volgt:

“Anders dan tussenkomende partij beweert ent beroeper zijn belang bij het initieel verzoekschrift in de eerste plaats niet op het feit dat hij woont op het aanpalend perceel, maar op het gegeven dat het door beroeper ingestelde administratief beroep onontvankelijk verklaard werd. Het belang is overigens slechts beperkt tot deze vraag zodat de discussie over de vermeende “illegale” bewoning door beroeper in zijn gebouw niet alleen onjuist en naast de kwestie is, maar bovendien compleet irrelevant bij het beoordeling van het belang van beroeper bij een verzoek tot nietigverklaring tegen een besluit dat louter het door beroeper ingestelde administratief beroep onontvankelijk verklaart.

Tevens is de bewering van tussenkomende partij dat het rechtspraak (enige verwijzing naar een dienstig arrest ontbreekt) van Uw Raad zou zijn dat eigendomsbewijzen bij het

verzoekschrift gevoegd zouden moeten worden, en dit zelfs op straffe van onontvankelijkheid, totaal onjuist.

...

Uit het procedurebesluit volgt helemaal niet dat een verzoekende partij eigendomsbewijzen zou moeten toevoegen aan het verzoekschrift op straffe van onontvankelijkheid.

Erger nog, tussenkomen de partijen betwisten zelfs niet dat beroeper eigenaar is. Dit mag niet verbazen, nu zij in het kader van een kortgedingprocedure bij de burgerlijke rechter reeds lang in het bezit zijn van een kopie van de eigendomsakte. Beroeper voegt de akte nogmaals bij onderhavige toelichtende nota.

Ten overvloede blijkt uit de akte dat het gaat om een "woonhuis op en met grond en aanhorigheden". Uit latere plannen blijkt overigens dat de "handelszaak" enkel betrekking heeft op het gelijkvloers, en de verdiepingen erboven zonder meer vergund werden als privé-gedeelte om in te wonen. Er is dan ook in de verste verte geen sprake van "illegale" bewoning, laat staan dat zulks beroeper zijn belang zou ontnemen.

Beroeper beschikt wel degelijk over een (rechtmatig) belang.

..."

2.

Tussenkomen de partijen betwisten het belang van verzoekende partij als volgt:

"Verzoekende partij ent zijn belang op het feit dat hij "woont" op het aanpalend perceel.

Het is inmiddels rechtspraak van Uw Raad dat het niet volstaat om te 'beweren' eigenaar te zijn maar dat de verzoekende partij daarvan de bewijzen bij het verzoekschrift moet voegen. Dit is in casu niet gebeurd, zodat het beroep onontvankelijk is.

En mocht verzoekende partij effectief wonen in het pand gelegen op het aanpalend perceel dan doet hij dat alleszins op 'illegale' wijze.

Het betreffende gebouw is vergund als "restaurant" en het is bovendien getroffen door de rooilijn. In het verleden hebben de eigenaars gepoogd om de functie van het pand te wijzigen van "handel-horeca" naar "wonen".

Tussenkomen de partij heeft via de dienst stedenbouw van de gemeente Ranst vernomen dat deze aanvraag tot functiewijziging in 2002 werd geweigerd (stuk 1). Verzoekende partij "woont" dus volstrekt illegaal in haar gebouw aangezien voor de functiewijziging van restaurant naar woning een stedenbouwkundige vergunning nodig is en men deze nooit heeft bekomen (zie stukken 1 t.e.m. 4) én ook nooit zal bekomen, gelet op de ligging voor de rooilijn ...

De verzoeker heeft dit essentieel element gedurende heel de tijd bewust verzwegen en zijn belang op onrechtmatige wijze geënt op het statuut van "bewoner" van de naastgelegen "woning"... Men kan echter geen rechten of belang putten uit een onrechtmatige situatie.

Verzoekende partij beschikt dan ook niet over een rechtmatig belang bij haar vordering.

..."

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.2, 1° VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“De Raad doet als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van:

1° vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning;”

De decreetgever overweegt in de memorie van toelichting bij voormeld artikel (Parl. St., VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 195, nr. 570) het volgende:

“De term ‘vergunningsbeslissingen’ heeft betrekking op krachtens het DRO (heden: de VCRO) genomen beslissingen in de vergunningsprocedure. Niet enkel de toekenning of de weigering van een vergunning valt onder het begrip, maar ook bvb. het onontvankelijk verklaren van een administratief beroep.”

Het wordt door partijen niet betwist dat het administratief beroep van verzoekende partij van 7 mei 2015 door verwerende partij onontvankelijk werd verklaard. Dit betreft een voor de Raad aanvechtbare ‘vergunningsbeslissing’.

2.

Verzoekende partij steunt haar belang in haar verzoekschrift op het gegeven dat de bestreden beslissing haar administratief beroep (ten onrechte) onontvankelijk verklaart. Hoewel het enkele feit dat verwerende partij het administratief beroep van verzoekende partij onontvankelijk verklaarde niet noodzakelijk impliceert dat verzoekende partij automatisch het rechtens vereiste belang heeft bij een jurisdictioneel beroep bij de Raad, beschikt verzoekende partij *in casu* over het decretaal vereiste belang om de voor haar nadelige beslissing aan te vechten, waarbij haar belang noodzakelijk is beperkt tot de vraag of haar administratief beroep door verwerende partij al dan niet terecht onontvankelijk werd verklaard. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de beweerde onrechtmatigheid van het belang van verzoekende partij als bewoner van het naastliggend pand, waarvan zij (blijkens de stukken) tevens eigenaar is. Zoals blijkt uit het verzoekschrift, stelt verzoekende partij dat zij ingevolge de bestreden vergunning *“zal worden geconfronteerd met de aanwezigheid van een wachtgevel op de perceelgrens”,* en dat *“deze inplanting tot op de perceelgrens heel wat schaduwshade zal teweegbrengen”,* *“nu de ontworpen woning ten opzichte van de woning van beroeper in oostelijke richting wordt voorzien”.*

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij roept de schending in van de *“artikelen 4.7.21, §1 en 4.7.21, §4 VCRO, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het redelijkheidsbeginsel”.*

Zij licht het middel toe als volgt:

“ ...

Doordat, in het bestreden besluit geoordeeld wordt dat het beroep bij de deputatie van beroeper onontvankelijk zou zijn, en dit louter “wegens de niet gelijktijdige bezorging van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager”,

...

En terwijl, de gelijktijdige bezorging van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager en aan het college van burgemeester en schepenen aldus niet is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid, en de niet gelijktijdige bezorging aan de vergunningsaanvrager niet leidt tot de onontvankelijkheid van het beroep,

Zodat, het bestreden besluit zonder enige rechtsgrond besluit tot de onontvankelijkheid van het beroep, en derhalve de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen schendt.

Toelichting bij het eerste middel

Beroeper merkt op dat op datum van 7 mei 2015 drie aangetekende zendingen bij de post werden aangeboden, namelijk:

- 1. Aan de bestendige deputatie*
- 2. Aan de gemeente Ranst*
- 3. Aan de vergunningsaanvrager (dhr. En mevr. Vermeulen-Wagolle), weliswaar gericht aan het adres Broechemsesteenweg 279 te 2520 Ranst (in plaats van Broechemsesteenweg 279 te 2560 Nijlen) (stuk 2)*

Anders dan het verslag van de PSA en het bestreden besluit laten uitschijnen is volgens artikel 4.7.21, § 4, VCRO niet vereist dat het beroep daadwerkelijk gelijktijdig wordt bezorgd, maar wel dat de beveiligde zendingen gelijktijdig worden aangeboden.

In dat verband kan in casu niets anders vastgesteld worden dan dat het beroep ten aanzien van de aanvragers later werd bezorgd, nu ingevolge een loutere materiële vergissing een verkeerde postcode werd ingevuld op het adres.

De Raad van State oordeelde omtrent dergelijke materiële vergissing reeds als volgt ...

Welnu, ook in het geval van beroeper werd pas duidelijk na navraag bij de postdiensten dat ingevolge de opgave van een verkeerde postcode het aangetekend schrijven de aanvrager niet heeft bereikt, en dit te wijten aan een louter door beroeper begane materiële misslag. Beroeper had evident niet de intentie de wettelijke termijn te omzeilen of te ontduiken, wat onder meer blijkt uit de bewijzen van aangetekende verzending.

In het bestreden besluit wordt - althans dit meent beroeper af te moeten leiden uit het besluit - geoordeeld dat de omstandigheid dat het verschil in verzending te wijten is aan een materiële vergissing voor wat betreft de postcode van het adres van geen belang is, nu de deputatie klaarblijkelijk van oordeel is dat de gelijktijdige verzending van een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager en aan het college zonder meer zou voorgeschreven zijn op straffe van onontvankelijkheid.

Niets is minder waar.

De Raad van State heeft immers uitdrukkelijk geoordeeld dat de vereiste ex artikel 4.7.21, § 4, VCRO dat de indiener van het beroep bij de deputatie gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen

moet bezorgen, niet is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid van dat beroep bij de deputatie. (RvS 15 januari 2014, nr. 226.088, randnr. 12.)

Ofschoon beroeper (onder meer) het bestaan van dit arrest heeft aangekaart in zijn nota naar aanleiding van de brief dd. 1 juli 2015 en het verslag van de PSA dd. 2 juli 2015, heeft de deputatie zich beperkt tot het overnemen van de motivering in het verslag van de PSA.

Zelfs indien de gelijktijdige verzending zou zijn voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid –wat niet het geval is – blijkt uit de rechtspraak van Uw Raad, daterend van voor het voornoemde arrest van de Raad van State, dat moet worden nagegaan of er door de niet-gelijktijdige mededeling in hoofde van het college, dan wel de aanvrager nadelige gevolgen waren of belangen werden geschaad ... Immers Uw Raad stelde in dat verband terecht als volgt:

“Vormvereisten, zelfs substantiële, moeten immers niet omwille van zichzelf worden vervuld, maar omwille van het doel dat zij moeten dienen” ...

De aanvragers hebben tijdig kennis gekregen van het beroepschrift. Op 23 juni werd reeds een nota ingediend door de raadsman die de aanvragers inmiddels hadden kunnen contacteren. (stuk 6)

Deze nota heeft betrekking op zowel de ontvankelijkheid als het dossier ten gronde. Er is dan ook geen sprake van schending van de belangen van de aanvragers nu zij ruimschoots de tijd hadden om een nota op te stellen, wat zij bovendien reeds hebben gedaan voor het verslag van de PSA (dd. 2 juli 2015) werd opgesteld.

*Zelfs ingeval de gelijktijdige verzending zou zijn voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid, quod certe non, is het normdoel derhalve bereikt.
...”*

Verzoekende partij stelt hieromtrent in haar toelichtende nota nog het volgende:

“Het standpunt van tussenkomende partij in haar verzoek tot tussenkomst voegt in essentie niets toe. Beroeper verwees immers reeds in het middel naar de inhoud van artikel 4.7.21, §4 VCRO, alsook naar de parlementaire voorbereiding die door tussenkomende partij wordt aangehaald.

*Omtrent de rechtspraak van Uw Raad en van de Raad van State die beroeper aanhaalde in het middel hult tussenkomende partij zich in het grootste stilzwijgen.
...”*

2.

Tussenkomende partijen betwisten de gegrondheid van het middel als volgt:

*“ ...
Artikel 4.7.21, §4 VCRO bepaalt ...*

De aanvrager kreeg pas per aangetekend schrijven van 20 mei 2015 kopie van het beroepschrift, d.i. dus geenszins gelijktijdig met de indiening van het beroepschrift bij de Deputatie.

Dat het "gelijktijdig overmaken" van het beroepschrift een ontvankelijkheidsvoorwaarde is, blijkt onomstotelijk uit de Parlementaire Voorbereidingen van de VCRO ...

Het beroep bij de Deputatie is bijgevolg manifest onontvankelijk en het middel bijgevolg ongegrond.

...

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partij stelt in essentie dat de plicht in hoofde van de indiener van het beroep overeenkomstig artikel 4.7.21, §4 VCRO, houdende de gelijktijdige bezorging per beveiligde zending van een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, niet is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid van het administratief beroep. Zij stelt dat zij haar beroepschrift *in casu* gelijktijdig aanbood aan zowel verwerende partij, het college van burgemeester en schepenen van Ranst en tussenkomende partijen als aanvragers van de vergunning, en dat laatstgenoemden geen nadelen ondervonden van het feit dat zij hiervan ingevolge een materiële vergissing van verzoekende partij wat betreft hun adres pas later in kennis werden gesteld, gezien ze in het kader van de hoorzitting een nota indienden, waardoor het normdoel van artikel 4.7.21, §4 VCRO werd bereikt.

2.

Artikel 4.7.21, §4 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“§4. Het beroepschrift wordt op straffe van onontvankelijkheid per beveiligde zending ingediend bij de deputatie.

De indiener van het beroep bezorgt gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen, in zoverre zij niet zelf de indiener van het beroep zijn. Aan de deputatie wordt, op straffe van onontvankelijkheid van het beroep, een bewijs bezorgd van deze beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college.”

De decreetgever omschrijft het doel van deze bepaling in de parlementaire voorbereiding (Parl. St., VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 188, nr. 558) als volgt:

“Afschriften van het beroepschrift

Omdat het beroep de vergunning (die normaliter na 25 dagen kan worden uitgevoerd) schorst, is het van wezenlijk belang dat de indiener van het beroep gelijktijdig met het overmaken van het beroepschrift aan de deputatie, een afschrift bezorgt aan de aanvrager van de vergunning en aan het college van burgemeester en schepenen. Ook indien bvb. de aanvrager zelf een beroep instelt, is het vereist dat het college onmiddellijk een afschrift krijgt; het college moet immers om redenen van proces-economie onmiddellijk het administratief dossier kunnen overmaken aan de deputatie.

Om die redenen is de eis dat gelijktijdig met het indienen van een beroepschrift een afschrift bezorgd wordt aan de aanvrager en het college, voorgeschreven als een ontvankelijkheidsvoorwaarde ...”

3.

Artikel 4.7.21, §4 VCRO bepaalt op straffe van onontvankelijkheid enerzijds dat het beroepschrift per beveiligde zending moet worden ingediend bij de deputatie en anderzijds dat een bewijs van de beveiligde zending aan de aanvrager en aan het college van burgemeester en schepenen van een afschrift van het beroepschrift aan de deputatie moet worden bezorgd. Dit betreffen de enige twee vereisten op straffe van onontvankelijkheid, zodat de vereiste dat de indiener van het beroep bij de deputatie gelijktijdig en per beveiligde zending een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager (en aan het college van burgemeester en schepenen) moet bezorgen, zelf niet is voorgeschreven op straffe van onontvankelijkheid van het beroep. Wanneer in de laatste zin van artikel 4.7.21, §4 VCRO sprake is van *‘deze beveiligde zending’* betreft het een beveiligde zending waarmee een afschrift van het beroepschrift aan de aanvrager (en aan het college van burgemeester en schepenen) is bezorgd, zonder tijdsbepaling waarop die zending moet zijn gebeurd. Het feit dat in de memorie van toelichting wordt gesteld dat *“de eis dat gelijktijdig met het indienen van een beroepschrift een afschrift bezorgd wordt aan de aanvrager en het college, (is) voorgeschreven als een ontvankelijkheidsvoorwaarde”* doet aan het voorgaande niets af (zie in die zin RvSt, nr. 226.088 dd. 15 januari 2014).

Gelet op voormelde vaststellingen oordeelt verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte zonder meer dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is omdat *“een afschrift van het beroepschrift niet gelijktijdig is bezorgd aan de vergunningsaanvrager”*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *“de beveiligde zending van het beroepschrift aan de deputatie dateert van 7 mei 2015”*. Tevens blijkt daaruit dat *“de beveiligde zending van het afschrift van het beroepschrift aan het college van burgemeester en schepenen dateert van 7 mei 2015”*, en dat *“de beveiligde zending van het afschrift van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager dateert van 18 mei 2015”* (gezien *“het afschrift van het beroep voor de vergunningsaanvrager”* door verzoekende partij in eerste instantie *“naar een foutief adres is gestuurd”*). Uit de bestreden beslissing blijkt derhalve dat verzoekende partij voldeed aan de twee op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vereisten in artikel 4.7.21, §4 VCRO, gezien zij haar beroepschrift bij verwerende partij indiende per beveiligde zending, en gezien verwerende partij (weliswaar op verschillende data) een bewijs ontving van de beveiligde zending aan (het correct adres van) tussenkomende partijen (als aanvragers) en aan het college van burgemeester en schepenen van een afschrift van het betreffende beroepschrift. Dit wordt door partijen overigens niet betwist.

4.

Ongeacht voormeld oordeel, blijkt op basis van het administratief dossier dat het normdoel van artikel 4.7.21, §4, lid 2 VCRO *in casu* werd bereikt, en tussenkomende partijen als aanvragers van de vergunning in eerste aanleg waartegen verzoekende partij georganiseerd administratief beroep aantekende niet werden geschaad in hun belangen. De conclusie in de bestreden beslissing dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is omdat *“een afschrift van het beroepschrift niet gelijktijdig is bezorgd aan de vergunningsaanvrager”* is ook om die reden onterecht.

Zoals blijkt uit hoger geciteerde parlementaire voorbereiding, is het gelijktijdig overmaken van een afschrift van het beroepschrift aan (onder meer) de aanvrager van de bestreden vergunning (in eerste aanleg) voornamelijk ingegeven doordat het administratief beroep de vergunning van de aanvrager schorst. Hierdoor krijgt laatstgenoemde (als begunstigde) onmiddellijk kennis van het feit dat hij de vergunde werken ingevolge het schorsend beroep (vooralsnog) niet kan aanvatten en de in eerste aanleg verleende vergunning niet definitief is, terwijl hij tevens wordt ingelicht over de in beroep aangevoerde argumenten, zodat hij daarop (desgevallend) met kennis van zaken kan reageren. Vermits op basis van de stukken van verzoekende partij blijkt dat tussenkomende partijen in het licht van het administratief beroep een (zowel met betrekking tot de ontvankelijkheid als de gegrondheid van het beroep) gemotiveerde verweernota (van 23 juni

2015) overmaakten, moet worden vastgesteld dat zij (alsnog) tijdig in kennis werden gesteld van het schorsend beroep, en terzake desgevallend maatregelen konden treffen. Zij beweren in hun verzoekschrift tot tussenkomst (en in voormelde verweernota) alleszins niet het tegendeel, noch voeren zij daarin enige belangenschade aan. In die optiek kan het (wegens een louter materiële vergissing) niet vervullen van de formaliteit om tegelijkertijd een afschrift van het administratief beroepschrift te bezorgen aan de aanvrager van de bestreden vergunning *in casu* alleszins niet leiden tot de onontvankelijkheid van het administratief beroep, gezien deze sanctie onevenredig zou zijn in het licht van het gerealiseerde normdoel. Vormvereisten dienen immers in beginsel niet te worden vervuld omwille van zichzelf, maar omwille van het doel dat zij moeten dienen. Dit geldt des te meer in het licht van artikel 9.3 van het verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, op basis waarvan een voldoende toegang voor derdenbelanghebbenden tot administratieve beroepsprocedures moet worden gewaarborgd.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Tweede middel

Het middel dient in het licht van de beoordeling van het eerste middel niet te worden onderzocht, temeer dit niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer VERMEULEN en mevrouw WAGOLLE is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van verwerende partij van 9 juli 2015, waarbij het administratief beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ranst van 5 maart 2015, waarbij aan tussenkomende partijen een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een eengezinswoning op een perceel gelegen te 2520 Ranst, Oostmalsesteenweg, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie A, nr. 69 H2, onontvankelijk wordt verklaard.
3. De Raad beveelt verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van verzoekende partij, en dit binnen een termijn van 4 maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 200 euro, ten laste van tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 16 januari 2018 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE